

Jojo Moyesová

V cudzích topánkach

Jedna drobnosť všetko zmení

IKAR

Tojo Moyesová

*V cudzích
topánkach*

Preložila Tamara Chovanová

Jojo Moyes
SOMEONE ELSE'S SHOES

Copyright © Jojo's Mojo Ltd. 2023
Translation © 2024 by Tamara Chovanová
Poetry translation © 2024 by Jana Kantorová-Báliková
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9458-5

Venujem JWH

1

Sam hľadela na čoraz svetlejší plafón a dýchala, ako jej radil doktor, bránila sa, aby jej skoré ranné myšlienky nadobudli nad hlavou tvar obrovského tmavého mračna.

Nádych na šesť, zadržať dych na tri, výdych na sedem.

Som zdravá, povedala si ticho. Moja rodina je zdravá. Pes prestal robiť mláčky v hale, v chladničke je jedlo a ešte vždy mám zamestnanie. Trochu ľutovala slová *ešte vždy*, lebo pri pomyslení na prácu jej znova stiahlo žalúdok.

Nádych na šesť, zadržať dych na tri, výdych na sedem.

Jej rodičia stále žijú. Hoci musela priznať, že to bolo ťažké zaradiť do duševného denníka vďačnosti. Ach bože! Jej matka bude v nedeľu určite uštipačne komentovať, že k Philovej matke chodia častejšie. Príde na to reč niekedy medzi malým sherry a ťažkým dezertom, nevyhnutne ako smrť, dane a chĺpky na brade. Predstavila si, ako odbije matku so zdvorilým úsmevom. *Vieš, mami, Nancy práve zomrel manžel, s ktorým žila päťdesiat rokov. Momentálne je trochu osamelá.*

Ale stále ste k nim chodili, aj keď ešte žil, nie? počula maminu odpoveď.

Áno, zomieral jej manžel. Phil chcel vidieť otca čo najčastejšie, prv než opustí tento pozemský zhon. Nechodili sme tam na nejaké tancovačky.

Uvedomila si, že sa znova v duchu háda s matkou, a usilovala sa odložiť tú myšlienku do duševnej schránky, ako čítala v istom článku, a zakryť ju imaginárnym vekom. Ale to veko nie a nie sa zatvoriť.

Zistila, že v poslednom čase vedie v duchu veľa hádok: so Simonom v práci, s matkou, so ženou, ktorá ju včera predbehla pri pokladni. Nič, čo odznie v tých imaginárnych hádkach, jej v skutočnom živote nevyjde z úst. Len zatne zuby. A usiluje sa dýchať.

Nádych na šesť, zadržať dych na tri, výdych na sedem.

Nežijem vo vojnovnej zóne, premýšľala. Z vodovodu tečie čistá voda a na poličkách je jedlo, máme čo jesť. Nijaké výbuchy, nijaké zbrane. A to musí niečo znamenať. Ale pri pomyslení na úbohé deti vo vojnovnej zóne ju v očiach zaštipali slzy. Vždy ju štipu v očiach slzy. Cat jej hovorila, aby išla na hormonálnu substitučnú liečbu, ale ešte vždy má menštruáciu a občas hormonálne flaky (je to fér?) a nemala čas dohodnúť si návštevu u lekára. Keď tam naposledy volala, celé dva týždne mal obsadené termíny. *Čo keby som zomierala?* pomyslela si. A v duchu sa hádala s lekárovou recepcnou.

V skutočnom živote len povedala: „Ach, to je ďaleko. Určite mi nič nie je. Ale ďakujem.“

Pozrela napravo. Phil podriemkaval, ešte aj v spánku pôsobil ustarostene. Najradšej by ho pohladila po vlasoch, ale keď to v poslednom čase robila, vždy sa strhol, tváril sa ohromene, nešťastne, akoby spravila čosi surové.

Namiesto toho si zložila ruky pred sebou a usilovala sa zaujať uvoľnený postoj. Ktosi jej raz povedal, že oddych je rovnako účinný ako spánok. Vyjasní myseľ, uvoľní telo. Údy sa zbavia napätia, najskôr sa uvoľnia prsty na nohách, nohy oťažejú. Uvoľnenie pomaly postupuje od členkov, kolien, bokov, bru...

Ach, dočerta, ozvala sa jej hlava. Je trištvrte na šesť. Mala by som vstať.

„Nemáme mlieko,“ poznamenala Cat. Obviňujúco hľadela do chladničky, akoby čakala, že sa mlieko sčista-jasna objaví.

„Mohla by si zabehnúť do obchodu?“

„Nemám čas,“ namietla Cat. „Musím si vyfúkať vlasy.“

„Obávam sa, že ani ja nemám čas.“

„Prečo?“

„Lebo idem do fitnesscentra, kam si mi kúpila vstupenku. Trochu si zacvičím. Zajtra vyprší termín.“

„Ale tú vstupenku som ti dala pred rokom! A nabetón tam môžeš zostať len nejaké dve hodky, veď ideš do práce.“

„Dohodla som sa, že do práce prídem neskôr. Aspoňže je to blízko mojej kancelárie. Akosi som na to nemala čas.“ Nikdy nemala čas. Hovorí to ako mantru a vždy dodáva: „Som hrozne unavená.“ Ale nikto nemá čas. A každý je unavený.

Cat zdvihla obočie. Starostlivosť o seba považovala za potrebu, ktorá má prednosť pred peniazmi, bývaním a výživou.

„Stále ti hovorím, mami, využi ju alebo ju zahod“, vyhlásila Cat a prebehla pohľadom po matkinom zhrubnutom páse s neskrývaným zdesením. Zatvorila chladničku. „Páni! Nechápem, prečo ocko nemôže kúpiť kartón mlieka.“

„Nechaj mu odkaz,“ navrhla a vzala si veci. „Dnes sa možno bude cítiť lepšie.“

„Keď naprší a uschne.“

Cat vyšla z kuchyne, ako to dokáže len devätnásťročné dievča. Sam o pár sekúnd počula zúrivé hučanie fénu a bolo jej jasné, že zostane v Catinej izbe, kým ho odtiaľ nevezme.

„Mimochodom, myslela som, že už nepiješ kravské mlieko,“ zakričala zdola.

Fén na chvíľu stíchol. „Teraz ma len chceš naštváť,“ začula odpoveď.

Vzadu v zásuvke našla plavky a strčila ich do čierneho batoha.

Práve si vyzliekala mokré plavky, keď prišli mladé mamičky, pekné, štíhle ako prútik, zrazu boli všade okolo nej, prekrikovali sa, ich hlasy vyplnili dusné ticho šatne, Sam si vôbec nevšímal. Mala pocit, akoby sa krátka duševná pohoda, ktorú získala po dvadsiatich dĺžkach v bazéne, rozplynula ako hmla. Za hodinu, čo tam strávila, si uvedomila, ako nenávidí takéto miesta – segregáciu vypracovaných tiel, kúty, kam sa ona a iní neforemní ľudia pokúšajú ukryť. Okolo fitnesscentra prechádzala možno tisíckrát a neraz roz-

mýšľala, či má vojsť. Uvedomila si, že sa cíti horšie, než keby tam vôbec neprišla. A na vine sú tie ženy.

„Máš čas skočiť potom na kávu, Nina? Myslela som, že by sme mohli zísť do tej peknej kaviarne, čo otvorili za Space NK. Tam, kde podávajú poké.“

„Rada tam zájdem. Ale o jedenástej musím padať. Idem s Leonie k zubárovi. Ems?“

„Ach bože, jasné. Potrebujem si trochu pokecať s babami.“

Tieto ženy nosili značkové oblečenie na voľnočasové aktivity, mali dokonalé účesy a čas na kávu. Tie ženy mali aj batohy drahých značiek, nie napodobeninu Marca Jacobsa ako ona, ich manželia, ktorí sa volali Rupe alebo Tris, bezstarostne hádzali obálky so štedrými odmenami na ligotavé kuchynské stoly z Conranu. Tieto ženy jazdili na obrovských terénnych autách, ktoré sa nikdy nezablatili, celé dni blokovali zaparkované autá a žiadali uštvaných baristov, aby im dali babyccino pre mrzuté deti a nespokojne tľoskali, keď ho nepripravili presne podľa ich želania. Tieto ženy sa netrápili do štvrtej ráno pre účty za elektrinu, necítili sa každé ráno zle, keď museli pozdraviť svojho nového šéfa v parádnom obleku, ktorý pri pohľade na jej starý kostým neskrýval opovrhnutie.

Nemali manželov, ktorí sa do obeda potulovali po byte vo vyťahanych pyžamových nohaviciach a tvárili sa ako štvaná zver, keď im manželky navrhli, že by možno mali absolvovať ďalší pracovný pohovor.

Sam bola v tom veku, keď všetko trvalo akosi dlho, tučnela, vráska medzi obočím sa prehlbovala, úzkosť narastala a všetko ostatné – isté zamestnanie, manželské šťastie, sny – sa rozplývalo.

„Nevieš si predstaviť, ako tento rok zdvihli ceny v Le Méridien,“ hovorila jedna z tých žien. Predkláňala sa, utierala si vlasy odfarbené drahou farbou. Sam sa musela trochu uhnúť, aby sa vyhla jej dotyku.

„Viem! Chcela som rezervovať na Vianoce Maurícus – naša zvyčajná vila zdrazela o štyridsať percent.“

„To je škandál!“

Áno, to je škandál, uvažovala Sam. Máte to ťažké. Pomyslela si na karavan, ktorý Phil kúpil pred dvoma rokmi. „Môžeme chodiť na víkendy k moru,“ vyhlásil natešene a pozrel na obrovský karavan s veľkou slnečnicou, ktorý teraz zatarasoval ich príjazdovú cestu. Nikdy sa nedostal k tomu, aby vymenil zadný nárazník. Od toho roku, keď zažil masakru, trčal karavan pred ich domom a každý deň im pripomínal, čo stratili.

Sam si natiahla nohavičky a usilovala sa skryť bledú pokožku pod osuškou. Dnes mala naplánované štyri stretnutia s významnými klientmi. O polhodinu sa stretne s Tedom a Joelom z polygrafie a dopravy a pokúsia sa získať pre ich spoločnosť dôležité obchody. A posnaží sa udržať si prácu. Možno nielen svoju prácu, ale aj prácu iných.

Takže nijaké tlaky.

„Myslím, že tento rok pôjdeme na Maldivy. Chápeš, prv než ich zaleje voda.“

„Ach, dobrý nápad. Veľmi sa nám tam páčilo. Škoda, že sa potápajú.“

Popri nej sa pretlačila iná žena, aby si otvorila skrinku. Mala tmavé vlasy ako Sam, možno bola o pár rokov mladšia, ale telo mala vyšportované ako niekto, kto denne cvičí, používa hydratačné krémy a nadšene sa venuje zdravému životu. Drahá vôňa akoby jej vychádzala priamo z pórov.

Sam si tuhšie pritiahla osušku k bledej pokožke, prešla za roh, aby si vysušila vlasy. Uľahčene si vydýchla a zvalila sa na vlhkú drevenú lavičku. Možno by si mohla polhodinu poležať na vyhrievanom mramorovom ležadle v kúte. Tá myšlienka ju nečakane potešila – polhodinu bude ležať v blaženom tichu.

V saku zavesenom v skrinke za ňou vtom zadrnčal mobil. Strčila ruku do vrečka a vytiahla ho.

Si pripravená? Sme vonku.

Čože? vyťuká. K Framptonovcom máme ísť až poobede.

Simon ti nič nepovedal? Preložili to na 10. Tak pod' – musíme padať.

Zdesene pozrela na mobil. To znamená, že na prvé stretnutie musí prísť o dvadsaťtri minút. Zastonala, natiahla si nohavice, schytila z lavičky čierny batoh a odpochoďovala na parkovisko.

Pri zadných dverách čakala špinavá biela dodávka s pradúcim motorom, na boku s nápisom GRAYSIDESKÉ POLYGRAFICKÉ SLUŽBY. V šlapkách z fitnesscenstra k nej napoly bežala, napoly šmatlala. Zajtra ich vráti, ale cítila sa previnilo, akoby sa dopustila vážneho priestupku. Vlasý mala ešte mokré, zadychčane fučala.

„Simon ti tuším ide po krku, srdce moje,“ poznamenal Ted, keď nastúpila do dodávky. Posunul sa na prednom sedadle, aby jej uvoľnil miesto. Razili z neho cigarety a Old Spice.

„Myslíš?“

„Daj si naňho bacha. Prever si termíny stretnutí u Genevieve,“ radil jej Joel a otočil volant. Dredy mal úhľadne stiahnuté do chvosta, akoby z úcty k tomu, čo ho v ten deň čakalo.

„Odkedy to prevzali, už to nie je ono, čo?“ nadhodil Ted, keď vyšli na hlavnú cestu. „Mám pocit, akoby sme každý deň museli chodiť po špičkách.“

Na prístrojovej doske ležali dve prázdne papierové vrecká celé od cukru, Ted jej podal tretie s veľkou, ešte teplou šiškou.

„Nech sa páči,“ povedal. „Raňajky šampiónov.“

Nemala by ju zjesť. Šiška s džemom obsahuje dvojnásobne viac kalórií, než spálila pri plávaní. V duchu počula, ako Cat nespokojne vzdychá. Zaváhala, no strčila si ju do úst a so zatvorenými očami vychutnávala teplú, sladkú lahôdku. V posledných dňoch sa usilovala tešiť sa aj z milých drobností.

„Genevieve ho počula znova telefonovať o prepúšťaní,“ podotkol Joel. „Vraj keď vošla do jeho kancelárie, zmenil tému.“

Vždy keď počula slovo „prepúšťanie“, ktoré teraz poletovalo v kancelárii ako lapený nočný motýľ, skrúcalo jej žalúdok. Čo by

robili, keby aj ona prišla o prácu? Phil odmietal užívať antidepresíva, ktoré mu predpísal lekár. Tvrdil, že je z nich ospalý, veď aj tak spáva takmer každý deň do jedenástej.

„To sa nestane,“ vyhlásil Ted nepresvedčivo. „Sam dnes uzavrie dobrý obchod, však?“

Uvedomila si, že obaja hľadajú na ňu. „Áno,“ odvetila. A potom dôraznejšie: „Áno!“

Mejkap si robila pomocou zrkadielka v pudrenke a v duchu nadviedala, vždy keď Joel narazil na hrboľ, šmuhy si musela zmazať naslineným prstom. Skontrolovala si vlasy, vzhľadom na situáciu sa usušili celkom dobre. Prelistovala si fascikel, dala si záležať, aby mala všetky čísla na dosah. Nejasne si spomínala, aká si bola kedysi istá, keď vošla do miestnosti s vedomím, že je vo svojej práci dobrá. *No tak, Sam, skús byť znova taká*, hovorila si v duchu. Potom zhodila šľapky z nôh a siahla do batoha po topánky.

„O päť minút sme tam,“ oznámil Joel.

Až vtedy si uvedomila, že hoci batoh vyzeral ako jej, nebol to on. Neboli v ňom jej pohodlné čierne lodičky, ako stvorené na chodenie po chodníkoch a uzatváranie polygrafických zmlúv. V tomto batohu objavila závratne vysoké topánky z červenej krokodílej kože s otvorenou pätou od Christiana Louboutina.

Vytiahla jednu neznámu remienkovú topánku a hľadela na ňu, zatiaľ čo sa jej hojdala v ruke.

„No páni!“ zvolal Ted. „Prvé stretnutie je v Stringfellows?“

Sam sa sklonila, prehrabala sa v batohu, vytiahla druhú topánku, džínsy a úhladne poskladané svetlé sako od Chanela.

„Dofrasa, toto nie sú moje veci,“ vyhlásila. „Vzala som nesprávny batoh. Musíme sa vrátiť.“

„Na to nemáme čas,“ Joel hľadel pred seba na cestu. „Aj tak to ledva stíhame.“

„Ale potrebujem svoj batoh.“

„Prepáč, Sam,“ odvetil. „Vrátime sa tam neskôr. Daj si to, čo si mala vo fitku.“

„Nemôžem ísť na obchodné rokovanie v šľapkách.“

„Tak si daj tie topánky, čo boli v batohu.“

„To nemyslíš vážne.“

Ted jej vzal topánku z ruky. „Má pravdu, Joel. Tie topánky sa k Sam... nehodia.“

„Prečo? Čo sa ku mne hodí?“

„Niečo jednoduché. Ty máš rada jednoduché veci.“ Odmlčal sa. „Praktické.“

„Vieš, čo sa hovorí o takýchto topánkach,“ nadhodil Joel.

„Čo?“

„Že sa v nich nedá dlho stáť.“

So smiechom do seba štuchli.

Sam mu vytrhla topánku z ruky. Bola o pol čísla menšia. Strčila do nej nohu, zapla sponu.

„No super,“ pozrela si na nohu. „Prídem k Framptonovcom ako šľapka.“

„Lepšie ako šľapka než v šľapkách,“ poznamenal Ted.

„Čože...?“

„Veď vieš. Nie bezzubá, čo vyfajčí chlapa za päť libier...“

Sam počkala, kým sa Joel prestane smiať. „Ďakujem, Ted,“ zamrmkala a zahľadela sa z okna. „Hneď mi je oveľa lepšie.“

Rokovanie sa nekonalo v kancelárii, ako Sam čakala. Na doprave mali problémy a partnerov budú musieť presviedčať v nakladacom priestore, kde Michael Frampton dohliadne na problémy s pokazovou hydraulikou. Sam sa usilovala chodiť v topánkach s vysokým podpätkom, na nohách cítila chladný vzduch. Škoda, že na pedikúre bola naposledy niekedy v roku 2009. Členky sa jej knísali, akoby boli gumené. Ako môže niekto normálne chodiť v takej obuvi? uvažovala. Joel mal pravdu. V tých topánkach sa stáť nedá.

„Si v pohode?“ spýtal sa Ted, keď sa blížili ku skupine mužov.

„Nie,“ zamrmkala. „Akoby som chodila na chodúľoch.“

Vysokozdvížný vozík pred nimi niesol obrovský bal papiera, museli sa uhnúť, potkla sa a varovné pípanie znelo v rozľahlom priestore takmer ohlušujúco. Videla, ako muži pri nákladnom aute otočili hlavu, pozreli na ňu, potom na jej topánky.

„Už som si myslel, že neprídete.“

Michael Frampton bol nevlúdny Yorkshirčan, ktorý dával každému pri rozhovore najavo, aké to mal v živote ťažké, a pritom naznačil, že to dotyčný nemôže poznať.

Vyčarila úsmev. „Veľmi nás to mrzí,“ ospravedlnila sa rýchlo. „Mali sme iné rokovanie a...“

„Zápchy,“ povedal Joel do toho, rozpačito na seba pozreli.

„Sam Kempová. Stretli sme sa...“

„Pamätám sa na vás,“ vyhlásil a pozrel dolu. Neprijemne dlhé dve minúty sa rozprával o obsahu svojho spisu s mladým mužom v kombinéze, Sam len bezmocne stála, uvedomovala si zvedavé pohľady mužov okolo neho. Nevhodné topánky jej žiarili na nohách ako rádioaktívne lúče.

„No dobre,“ povedal Michael, keď napokon skončil. „Prv než začneme, musím vás upozorniť, že Printex nám ponúkol veľmi výhodné podmienky.“

„No, my...“ začala Sam.

„A hovoria, že teraz nie ste takí flexibilní, odkedy Grayside zhltna väčšia spoločnosť.“

„To nie je celkom pravda. Teraz máme množstvo, kvalitu a – spoľahlivosť.“

Keď to hovorila, cítila sa trochu hlúpo, akoby na ňu všetci hľadeli a videli, že je žena v strednom veku v cudzích topánkach. Počas celého rokovania odpovedala jachtavo, červenala sa a cítila, že všetci jej civejú na nohy.

Napokon vybrala z tašky fascikel. Bola v ňom cenová ponuka, ktorú doladzovala celé hodiny. Vykročila, aby ho podala Michaelovi, ale podpätok sa jej o niečo zachytil. Zatackala sa, podvrtla si členok, do nohy jej vystrelila ostrá bolesť. Zmenila grimasu na úsmev a podala mu fascikel. Pozrel doň, prelistoval stránky, jej nevenoval ani pohľad. Nakoniec pomaly odkráčala a usilovala sa nekrívať.

Konečne Michael zdvihol pohľad. „Pri tejto objednávke sú v hre seriózne čísla. Musíme si byť istí, že budeme spolupracovať s firmou, ktorá nám dodá, čo potrebujeme.“

„Spolupracovali sme s vami aj predtým, pán Frampton. A minulý mesiac sme spolupracovali s Greenlightom na podobnej objednávke katalógov. Veľmi na nich zapôsobila kvalita.“

Zamračene na ňu pozrel. „Smiem sa pozrieť, čo ste pre nich robili?“

„Pravdaže.“

Zalistovala vo fascikli a zrazu si spomenula, že katalóg pre Greenlight ostal v modrom obale na prístrojovej doske v dodávke – myslela si, že ho nebude potrebovať. A teraz bude musieť odísť z nakladacieho priestoru a prejsť cez celé parkovisko pred očami všetkých mužov. Veľavýznamne pozrela na Joela.

„Čo keby som ho priniesol?“ navrhol Joel.

„Aké vzorky ešte máte v dodávke?“ spýtal sa Frampton.

„No, robili sme čosi podobné pre Clarkove kancelárske potreby. V skutočnosti máme zopár rozličných katalógov z minulého mesiaca. Joel, mohol by si...?“

„Nie, idem sa tam pozrieť sám.“ Frampton vykročil. To znamenalo, že sa musí pohnúť aj ona.

„Potrebujeme tlačiarenskeho partnera,“ vyhlásil a strčil ruky do vreciek, „rýchleho, flexibilného. Povedal by som rýchlonohého.“

Kráčal až priveľmi rezko. V tej chvíli si znova podvrtla členok na nerovnom povrchu. Zhĺkla. Kolená sa jej podlomili, Joel jej podal ruku, musela sa ho chytiť, aby sa udržala na nohách. Rozpačito sa usmiala na Framptona, ten na nich bezvýrazne hľadel.

Neskôr si spomínala, celá červená od hanby, ako zamrmľal Joeľovi posledné slová pre Graysideské polygrafické služby.

Je opitá?

2

Nisha Cantorová bežala odušu na bežeckom trenažéri. Do uší jej hučala hudba, nohy jej dupotali ako piesty. Vždy bežala odušu. Prvý kilometer bol najťažší, poháňala ho cholerická zmes nenávisti a kyseliny mliečnej; na druhom kilometri bola vždy veľmi, veľmi nahnevaná a na treťom sa jej hlava konečne začala vyjasňovať, mala pocit, akoby jej telo bolo dobre naolejované a mohla by bežať večne, potom sa znova rozhnevala, pretože musela prestať a robiť niečo iné, a práve sa jej to začalo páčiť. Nenávidela beh, ale potrebovala ho, aby si udržala zdravý rozum. Nenávidela návštevy tohto nemožného mesta, chodníky plné ľudí, ktorí pomaly kľučkovali, takže jediné miesto, kde mohla poriadne behať, bolo toto mizerné fitko. Hotel sem posielal svojich hostí, lebo jeho špičkové zariadenie vraj renovujú.

Prístroj jej oznámil, že je načase, aby sa ochladila, a tak ho rýchlo vypla, netúžila, aby jej nejaký stroj hovoril, čo má robiť. *Nie, neochladím sa*, pomyslela si. Keď si vytiahla z ucha slúchadlo, uvedomila si, že jej vyzváža mobil. Vzala ho do ruky. Volal jej Carl.

„Miláčik...“

„Prepáčte.“

Nisha zdvihla pohľad.

„Musíte si vypnúť telefón,“ oznámila jej mladá žena. „Tu treba zachovať ticho.“

„Tak mi nič nehovorte. Ste veľmi hlučná. A nestojte tak blízko, prosím vás. Mohli by na mňa frknúť kvapky vášho potu.“

Žene mierne ovisla sánka, Nisha si pritisla mobil na ucho.

„Nisha, miláčik, čo robíš?“

„Som vo fitku, láska moja. Platí to stretnutie pri obede?“

Carl ovčias bol hladký ako zamat, to sa jej na ňom veľmi páčilo. „Áno, ale mohli by sme sa najesť v hoteli. Musím tam skočiť po nejaké papiere.“

„Jasně,“ odvetila Nisha automaticky. „Čo ti mám objednať?“

„Čokoľvek.“

Stuhla. Carl nikdy nehovoril „čokoľvek“.

„Chceš Michelovu špeciálnu omeletu s hľuzovkami? Alebo pečeného tuniaka s pomarančom?“

„Super, to bude skvelé.“

Preglgla. Usilovala sa nezvýšiť hlas. „O koľkej sa stretneme?“

Carl sa odmlčal, počula, ako sa tlmene rozpráva s niekým v miestnosti. Srdce sa jej rozbúšilo.

„Najlepšie by bolo napoludnie. Ale máš čas, nechcem, aby si sa naháňala.“

„Pravdaže. Lúbim ťa.“

„Aj ja teba, srdiečko,“ odvetil Carl. Nastalo ticho.

Nisha nehybne stála, v ušiach jej búšila krv, no nesúviselo to s behom. Mysľou jej preblesklo, že jej vybuchne hlava (dá sa to?). Dva razy sa zhlboka nadýchla. Potom vytukala v mobile iné číslo. Ozvala sa odkazová schránka. Preklínala newyorský čas.

„Magda?“ prehrabla si spotené vlasy. „Tu pani Cantorová. Musíš zavolať svojho muža. OKAMŽITE.“

Keď zdvihla pohľad, zjavil sa zariadenec fitnesscentra v polokošeli a šortkách. „Madam, je mi ľúto, tu nemôžete používať telefón. Je to proti...“

„Dajte mi pokoj,“ odbila ho Nisha. „Chodte umyť dlážku alebo čo. Táto miestnosť je hotová Petriho miska.“ Pretlačila sa popri ňom do šatne, cestou vytrhla uterák z rúk iného zariadenca.

V šatni bolo plno ľudí, ale ona nikoho nevidela. V duchu si znova a znova premietala telefonát, srdce jej divo búšilo. Teda tak je to. Potrebovala si vyčistiť hlavu, pripravená reagovať, no telo akoby

sa zvláštne zastavilo, nič nefungovalo správne. Na chvíľu si sadla na lavičku, neprítomne hľadela pred seba. Dokážem to, hovorila si a zadívala sa na trasúce sa ruky. Prežila som aj horšie. Zaborila si tvár do uteráka, dýchala, kým si nebola istá, že ovláda chvenie, vystrela sa, plecيا zatlačila dozadu.

Konečne vstala, otvorila skrinku a vybrala svoj batoh značky Marc Jacobs. Niekoľko si odložil batoh na lavičku pri skrinke, ten hodila na dlážku, na jeho miesto položila svoj. Sprcha. Musí sa osprchovať, až potom urobí niečo iné. Musí urobiť dojem. Vtedy jej znova zazvonil mobil. Dve ženy na ňu pozreli, ale nevšímala si ich, zdvihla mobil z lavičky. Raymond.

„Mami? Videla si fotku môjho obočia?“

„Čože, srdiečko?“

„Poslal som ti fotku svojho obočia. Videla si ju?“

Nisha prebehla správy na mobile, kým nenašla fotku, ktorú jej poslal. „Máš krásne obočie, srdiečko,“ uistovala ho a znova si priložila mobil k uchu.

„Vyzerá hrozne. Som z toho vážne zničený. Videl som program o obchodovaní s delfínmi, nútili delfíny robiť kadejaké kúsky – cítil som sa previnilo, lebo v Mexiku sme s nimi plávali, pamätáš sa? Bolo mi tak nanič, že som nedokázal odísť z izby, tak som si pomyslel, že si trochu upravím obočie, a skončilo sa to pohromou, teraz vyzerám ako Madonna v deväťdesiatych rokoch.“

Nedáľeko si žena začala fénovať vlasy, Nisha rozmýšľala, že jej vytrhne ten fén z ruky a utlačie ju ním na smrť. „Srdiečko, nepočujem ťa tu. Vydrž.“

Vyšla na chodbu, zhlboka dýchala. „Vyzerá to dokonale,“ povedala do tlmeného ticha. „Nádherne. Madonna v deväťdesiatych rokoch má sexi look.“

Vedela si ho predstaviť, ako sedí v tureckom sede na posteli vo Westchestri, tak sedával od malička.

„Nevyzerá to dokonale, mami. Je to pohroma.“

Zo šatne vyšla žena. Keď prechádzala okolo nej, šľapky jej plieskali, so sklonenou hlavou sa náhlila vo svojom lacnom saku. Prečo sa ženy nevedia vystrieť? Tá žena mala ovisnuté plecيا, krk vtiah-

nutý, hlavu ako korytnačka. Nishu to podráždilo. Ak vyzeráte ako obeť, nemôžete sa čudovať, že sa k vám ľudia správajú nepekne. „Keď prídeš domov, vezmem ťa na mikroblading.“

„Takže vyzerám zle.“

„Nie! Nie, vyzeráš výborne. Ale vieš čo, srdiečko, teraz musím ísť. Niečo práve riešim. Zavolám ti.“

„Najskôr o tretej nášho času. Musím sa vyspať, potom sa musím starať o svoje zdravie. Je to blbosť. Nútia nás meditovať, akoby som sa sem nedostal práve preto, lebo som meditoval.“

„Viem, srdiečko. Zavolám ti neskôr. Lúbim ťa.“

Ukončila hovor a znova vytukala číslo. „Magda? Magda? Dostala si môj odkaz? Zavolaj mi, len čo dostaneš tento. Dobre?“

Keď ukončila hovor, dvere sa otvorili. Dnu vošiel zriadenec, zbadal, že drží v ruke mobil.

„Madam, prepáčte, ale...“

„Zavrite zobák,“ zavrčala a on zatvoril ústa. Byť Američankou a mať cez štyridsať malo svoje výhody, ešte mala v talóne nejaké esá a on to videl. To bolo prvé, čo ju za celý týždeň potešilo.

Nisha sa osprchovala, natrela si nohy aj ruky podradným krémom, ktorý ponúkali vo fitnesscentre (celý deň bude smrdieť ako záchody na železničnej stanici), zviazala si mokré vlasy do uzla, a keď mala nohy bezpečne na uteráku (z dlážky v šatni jej bolo na vracanie – tie baktérie! bradavice!), najmenej stý raz pozrela na mobil, či sa ozvala Magda.

Čoraz ťažšie potláčala obrovský príval zúrivosti a úzkosti, ktorý sa jej dvíhal v hrudi. Z vešiaka zvesila hodvábnu blúzku, keď si ju pretiahla cez hlavu, cítila, ako sa jej prilepila na teplú vlhkú pokožku. *Kde je tá Magda, preboha?* Sadla si, znova pozrela na mobil, neprítomne siahla do batoha po džínsy a topánky. Hmatkala, konečne vytiahla ošúchané, škaredé čierne topánky na nízkom podpätku. Obrátila sa, chvíľu žmurkala na svoju ruku, potom zhrozene zhíkla, pustila topánku na zem. Utrla si prsty do uteráka, potom jeho rožkom pomaly otvorila batoh a nazrela dnu. Chvíľu

jej trvalo, kým pochopila, čo vidí. Toto nie je jej batoh. Toto je koženka, nie koža, na švíkoch praská a tam, kde by mala byť mosadzná značka Marc Jacobs, je len zájdený biely kov.

Pozrela pod lavičku, potom za seba. Väčšina tých otravných žien už odišla, neboli tam nijaké iné batohy, len zopár otvorených skriniek. Tento batoh vyzeral ako jej – bol rovnako veľký, mal rovnakú farbu aj popruhy –, ale nebol jej.

„Kto mi vzal batoh?“ povedala nahlas. Neadresovala to nikomu konkrétnemu. *Dopekla, kto mi vzal batoh?* Pár žien v šatni na ňu pozrelo, ale tváрили sa neprítomne.

„Nie,“ vyhlásila. „*Nie, nie, nie, nie, nie!* Nie dnes, teraz nie!“

Mladá recepčná ani nežmurkla.

„Kde je bezpečnostná kamera?“

„Madam, v dámskej šatni nie sú bezpečnostné kamery. Bolo by to protizákonné.“

„Ako mám zistiť, kto mi ukradol batoh?“

„Nemyslím, že vám ho ukradli, madam. Podľa toho, čo hovoríte, náhodou ho niekto vymenil, ak boli tie batohy také podobné...“

„Skutočne si myslíte, že by niekto náhodou vzal moje sako od Chanela a topánky od Louboutina, ktoré Christian vyrobil iba pre mňa, keď normálne nosí...“ nazrela do batoha, urobila grimasu, „oblečenie z Primarku?“

Na tvári recepčnej sa nepohol ani sval.

„Môžeme si pozrieť záznam z bezpečnostnej kamery pri vcho-
de, ale musí nám to schváliť vedenie.“

„Na to nemám čas. Kto odtiaľto odchádzal posledný?“

„Také záznamy nemáme, madam. Všetko je automatizované. Ak vydržíte, zavolám manažéra.“

„Konečne! Kde je?“

„Školí personál v Pinneri.“

„Ach bože! Dajte mi nejaké tenisky. Nemáte tu tenisky? Potrebujem sa dostať k autu.“

Nisha pozrela cez okno. „Kde je moje auto? Kde je?“

Odvrátila sa od stola, vytukala na mobile číslo. Nikto nedvíhal. Recepčná vybrala spod pultu igelitové vrečko. Tvárila sa tak znudene, akoby dve hodiny počúvala nahrávku o tom, ako treba nechať vyschnúť farbu. „Máme šľapky.“ Plesla ich na pult.

Nisha pozrela na dievča, potom na topánky, znova na dievča. Recepčná sa tvárila bezvýrazne. Napokon schytila šľapky z pultu, frustrovane zavrčala a našuchla si ich. Na odchode začula zamrm-lanie: „*Američanky!*“